χῶλι. Τώρα ὅμως ἀκούει κάτι ξερούς καὶ μονοκόματους κρότους. Ἔπειτα διάφορες γυναικεῖες κι' ἀντρικὲς φωνὲς φτάνουν ὡς τ'αὐτί του, μπεσδεμένες κι' ἀνακατεμένες... Δὲν ξεχωρίζει τίποτε...

Ὁ μικρὸς Ροβέρτος σὰ νὰ φοβᾶται λιγάκι μ' ὅλον αὐτὸ τὸ θόρυβο... Ὅλ' αὐτὰ τὰ πράγματα τοῦ φαίνονται ἀλλόκοτα... Μὰ γιατί;... Πρέπει νἄχη καρδιὰ σὰν ἄντρας... Ἀλλὰ πῶς θ' ἀκούσουν τὴ φωνοῦλα του μ' ὅλη αὐτὴ τὴ φασαρία ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σύμπατος;...

Μὰ ἂς δοκιμάση!... Κι' ἀμέσως μὲ μιὰ ψιλὴ φωνή, ποὺ ἔτρεμε λίγο, φώναξε:

— Θέλω τὸν παπποῦ!... Τὸν παπποῦ!...

— Μὰ ἡ φωνὲς κ' οἱ ξεροὶ κρότοι ἐξακολουθοῦν μέσα στὸ ἀκουστικό, πότε πιὸ σιγανὰ καὶ πότε πιὸ δυνατά...

Κανένας δὲν τοῦ ἀπαντάει! Σίγουρα δὲν θὰ τὸν ἄκουσαν... Πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ φωνάξη πιὸ δυνατά:

Καὶ, σὰν ἕνας ναυαγισμένος ποὺ ζητάει βοήθεια μέσ' στὸν ὠκεανό, φωνάζει πιὸ δυνατά:

— Δεσποινίς, θέλω τὸν παπποῦ!... τὸν παπποῦ μου!...

Ἀφοσιωμένος ὁλόκληρος καθὼς εἶναι στὴν πραγματοποίηση τῆς ἐπιθυμίας του νὰ τηλεφωνήση στὸν παπποῦ του, μὲ τὸ ἀκουστικὸ κολλημένο σφιχτὰ στὸ αὐτί του, μὲ τὸ στοματάκι του μισανοιχτο, ἕτοιμο γιὰ νὰ φωνάξη πάλι, δὲν ἀντιλαμβάνεται ὅτι σιγὰ-σιγὰ κι' ἀθόρυβα, ἡ πόρτα τοῦ σαλονιοῦ ἄνοιξε... Δὲν ἀντιλαμβάνεται τὸν μπαμπᾶ του καὶ τὴ μαμά του ποὺ μπῆκαν μέσα: Ἄκουσαν ἀπὸ τὴν κάμαρή τους τὸ κουδούνισμα τοῦ τηλεφώνου καὶ τὶς φωνές του κ' ἔτρεξαν νὰ δοῦν τί συμβαίνει.

Στέκουν τώρα σὰν ἀποσβολωμένοι στὸ κατῶφλι τοῦ σαλονιοῦ καὶ τὸν κυττάζουν...

Στὴν ἀρχὴ δὲν μπόρεσαν νὰ καταλάβουν τίποτε. Τί θέλει ὁ Ροβέρτος τέτοια ὥρα μέσα στό σαλόνι, μὲ τὸ μακρύ του νυχτικό, σκαρφαλωμένος ἀπάνω σὲ μιὰ καρέκλα, μπρὸς στὸ τηλέφωνο;

Ἡ φωνή του πιὸ ψιλὴ καὶ πιὸ ἀδύνατη τώρα, γεμάτη παράπονο, σὰν τοῦ μικροῦ παιδιοῦ ποὺ χάθηκε στὸ δρόμο τὴ νύχτα, ξαναλέει ὁλοένα:

— Θέλω τὸν παπποῦ μου!... Τὸν παππούλη μου!... Δόστε μου, σᾶς παρακαλῶ, τὸν παπποῦ μου!...

Τὴ φορὰ αὐτὴ ὁ μπαμπᾶς του καὶ ἡ μαμά του καταλαβαίνουν τί συμβαίνει... Ξέρουν τὴ λατρεία ποὺ ἔχει ὁ μικρὸς Ροβέρτος στὸν παπποῦ του... Ὤ, σίγουρα — σκέπτονται — θἄκουσε τὸν καυγᾶ τους καὶ θάνιωσε τὸν ἑαυτό του μοναχὸ κ' ἔρημο μέσ' στὸ σπίτι... Τὸν εἶχαν, ἀλήθεια, ξεχάσει... Κι' αὐτὸς μέσα στὸ φόβο του καὶ τὴν τρομάρα του ποὺ τοὺς ἄκουγε νὰ μαλλώνουν, σκέφτηκε νὰ ζητήση τὴ βοήθεια τοῦ παπποῦ του.

Τί τρελλοὶ ποὺ ἦσαν προηγουμένως!

Εἶνε δυνατὸν ποτὲ νὰ χωρίση ἕνα ἀντρόγυνο, ἅμα ἔχει ἕνα τέτοιο παιδάκι;

Καὶ ἄξαφνα ὅλα τὰ ἀμοιβαῖα παράπονα, οἱ θυμοί, ἡ μνησικακίες, ἡ ὑποψίες, τὰ σχέδια περὶ διοζυγίου, ὅλα, ὅλα ξεχάστηκαν καὶ ἔσβησαν μέσα σ' ἕνα μεγάλο κῦμα συγκινήσεως καὶ στοργῆς.

Ἡ γλυκειὰ φωνίτσα τοῦ Ροβέρτου ξαναλέει τώρα πάλι στὸ τηλέφωνο, παρακλητικά, γεμάτη ἱκεσία:

— Τὸν παπποῦ μου!... Δόστε μου τὸν παπποῦ μου! Ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμὰ μαλλώνουν... Ἡ μαμὰ κλαίει...

Μὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη τὸ παιδάκι νοιώθει νὰ τὸν ἁρπάζουν καὶ νὰ τὸν σηκώνουν ψηλὰ δυὸ ζευγάρια χέρια, τὰ ὁποῖα, καθὼς πάνε νὰ τὸν ἀγκαλιάσουν, ἑνώνονται καὶ σφίγγονται κ' αὐτὰ μεταξύ τους.

Δυὸ στόματα συγχρόνως τὸν φιλοῦν μὲ τρυφερότητα, ποὺ ἑνώνονται κ' αὐτὰ ἀπάνω στὸ προσωπάκι του... Καὶ δυὸ φωνὲς ἀκούγονται ποὺ ἑνώνονται σὲ μιὰ καὶ μόνη ἐκδήλωση στοργῆς:

— Μικρέ μου!... Ροβέρτε μου!...

Michel Corday

ΑΠΟ ΤΟΥΣ "ΧΕΙΜΩΝΑΝΘΟΥΣ,,

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Τὸ νοιώθει πὼς οἱ στίχοι μου γι' αὐτὴν εἶνε γραμμένοι
καὶ τοὺς διαβάζει ὁλημερὶς κι' ἀπ' ἔξω τοὺς μαθαίνει
κ' ὅταν τυχαίνει κάποτε νὰ κάθεται κοντά μου
δειλά-δειλὰ 'σταις φίλες της προφέρει τ' ὄνομά μου,
καὶ μὲ γλυκὸ χαμόγελο περήφανη ἀρχίζει
καὶ δυνατὰ τοὺς στίχους μου σ' αὐταῖς ἀποστηθίζει.
Ἀχ! στίχοι μου καλότυχοι, σᾶς ἀγαπῶ μὲ ζήλεια
γιατὶ περνᾶτε μιὰ στιγμὴ ἀπ' τὰ γλυκά της χείλια.

Ι. Πολέμης

Η ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΔΙΑΘΗΚΕΣ

Ἔχουμε δημοσιεύσει καὶ ἄλλοτε διάφορες παράξενες διαθῆκες ἰδιοτρόπων θνητῶν. Σήμερα σᾶς σερβίρουμε μερικὰ ἀκόμη:

Τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1911 στὸ Μίσκολτζ τῆς Οὐγγαρίας πέθανε ἕνας πλουσιώτατος γαιοκτήμων, ὁ Αἰμίλιος Μπιζόνι, ἀδελφὸς τοῦ βουλευτοῦ Μπιζόνι. Ὁ μακαρίτης ἀγαποῦσε σὲ ὑπερβολικὸν βαθμὸ τὰ ζῶα καὶ ἰδιαιτέρως τὰ ἄλογα, ἐνῶ ἀντιπαθοῦσε, σὲ ὑπερβολικὸν ἐξίσου βαθμό, ὅλους ἀνεξαιρέτως τοὺς συγγενεῖς του, μὲ τοὺς ὁποίους μάλιστα, εἶχε διακόψει κάθε σχέσι πρὸ πολλοῦ. Ὅταν μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Μπιζόνι ἀνοίχθηκε ἡ διαθήκη του, οἱ συγγενεῖς ἄκουσαν κατάπληκτοι ὅτι ὅλη τὴν κολοσσιαία του περιουσία, ποὺ ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἐκτεταμένα δάση, ἀπέραντες καλλιεργήσιμες ἐκτάσεις, σπίτια στὴν Βουδαπέστη καὶ σεβαστὲς καταθέσεις σὲ τράπεζες, τὴν κληροδοτοῦσε... στὰ δώδεκα κυνηγετικά του ἄλογα!... Ἐκτελεστὴ τῆς διαθήκης του ὥριζε τὸν «Σύλλογο Προστασίας τῶν Ζώων» τῆς Βουδαπέστης, στὸν ὁποῖο ἀνέθετε νὰ εἰσπράττη τὰ εἰσοδήματά του καὶ τοὺς τόκους τῶν καταθέσεών του καὶ νὰ συντηρῆ μ' αὐτὰ τὰ δώδεκα ἄλογά του, μέχρι τῆς τελευταίας των πνοῆς. Κάθε φορὰ ποὺ θὰ ψοφᾶη, ἔλεγε ἡ διαθήκη, ἕνα ἀπ' τὰ δώδεκα ἄλογα, ὁ «Σύλλογος Προστασίας τῶν Ζώων» θὰ πέρνη στὴν θέσι του ἕνα ἄλλο γέρικο ἄλογο, τὸ ὁποῖο θὰ ἔκλεγη κατόπιν δημοσίου διαγωνισμοῦ, εἰς τρόπον ὥστε ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀλόγων ποὺ θὰ συντηροῦνται μὲ τὰ χρήματά του νὰ εἶνε πάντοτε δώδεκα... μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων!...

Οἱ συγγενεῖς τοῦ φιλοζώου διαθέτου ἔκαμαν ἀμέσως ἀγωγὴ καὶ ἐπρόσβαλλαν τὸ κῦρος τῆς διαθήκης. Συγχρόνως ἐπρότειναν στὸν «Σύλλογο Προστασίας τῶν Ζώων» τῆς Βουδαπέστης νὰ καταθέσουν ἐπ' ὀνόματί του ἑκατὸ χιλιάδες φράγκα χρυσᾶ, ποὺ ἐπαρκοῦσαν γιὰ νὰ ἐκπληροῦται ἐπ' ἄπειρον ἡ θέλησις τοῦ μακαρίτου, καὶ νὰ παραιτηθῆ ὁ Σύλλογος ἀπὸ κάθε ἀξίωσι γιὰ τὴν ὑπόλοιπη περιουσία.

Ἀλλὰ ὁ Σύλλογος δὲν δέχθηκε τὴν πρότασι ἐκείνη καὶ ἡ ὑπόθεσις μένει ἐκκρεμὴς στὰ Οὐγγρικὰ δικαστήρια. Ἐν τῷ μεταξὺ δὲ τὴν κολοσσιαία περιουσία τοῦ Αἰμιλίου Μπιζόνι τὴν νέμονται δώδεκα ξένα ἄλογα, γιατὶ τὰ δικά του ἔχουν ἤδη ψοφήσει πρὸ πολλοῦ!...

***

Μιὰ ἄλλη φιλόζωη ἐπίσης διαθέτις ἦταν ἡ Λουκία Ἀρμαντόν, χήρα τοῦ Ἰταλοῦ ποιητοῦ Τιοβάννι Πρόσσι, ἡ ὁποία ὅταν πέθανε τὸ 1900 στὸ Τορῖνο κληροδότησε τὴν περιουσία της σὲ διαφορα φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα, ἄφισε δὲ καὶ ἕνα ἐτήσιο εἰσόδημα ἀπὸ 600 λιρέττες γιὰ νὰ συντηροῦνται τὰ πολυάριθμα... καναρίνια της, τῶν ὁποίων τὴν συντήρησι καὶ περιποίησι ἀνέθετε σὲ κάποια φιλενάδα της, χωρὶς ἐν τούτοις καὶ νὰ τῆς ἀφίνη τίποτε κι' ἐκείνης. «*Ὅταν ψοφήσουν τὰ καναρίνια μου*, ἔγραφε, *ἡ 600 λιρέττες νὰ περιέλθουν στὸ «Σύλλογο Ἀγαθοεργιῶν τοῦ Τορίνου»*.

***

Τὸν Ἰούνιο τοῦ 1909 πέθανε στὸ Παρίσι ὁ Φραγκίσκος Σωσσάρ, ὁ ἱδρυτὴς τῶν παγκοσμίως γνωστῶν μεγάλων καταστημάτων Λουβρ. Ὁ Σωσσὰρ εἶχε γεννηθῆ τὸ 1821 καὶ ἀπὸ φτωχὸς καὶ ἄσημος εἶχε φθάσει νὰ σχηματίση περιουσία 250 ἑκατομμυρίων χρυσῶν φράγκων. Ἦταν μανιώδης συλλέκτης ζωγραφικῶν ἔργων, σὰν τὸν δικό μας τὸν μακαρίτη Σκουλούδη. Πολλὰ ἔτη πρὸ τοῦ θανάτου του εἶχε κληροδοτήσει σὲ μιὰ ἑταιρεία ἰππδειῶν 200 χιλιάδες φράγκα ὑπὸ τὸν ὅρον ἡ ἑταιρεία αὐτὴ νὰ τοῦ κάνη, ὅταν πεθάνη, κηδείαν μεγαλοπρεπεστάτην, «*σὰν τὴν κηδεία τοῦ στρατάρχου Μὰκ Μαόν*», καὶ ὑπὸ τὸν ὅρον ἐπίσης ὅπως ὁ διευθυντὴς τῆς ἑταιρείας προσφέρει στὴν ἐπέτειο τοῦ θανάτου του πρὸς τιμήν του, ἕνα πλούσιο γεῦμα σὲ ἑνδεκα φίλους του. «*Ἔτσι μὲ τοὺς τόκους τῶν ἐξόδων τῆς κηδείας μου*, ἔλεγε, *θὰ γίνεται κάθε χρόνο τὸ μνημόσυνό μου ἐπ' ἄπειρον*»!...

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

Ὁ Σέρβιος Γένειος κάποτε ποὺ εἶχε πάει νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν περίφημο ζωγράφο Λούκιο Μανλόου, ξαφνιάστηκε βλέποντας τὰ παιδιά του ἄσχημα καὶ τὶς εἰκόνες του ὡραῖες.

Ὁ ζωγράφος ποὺ τὸ ἀντελήφθη αὐτὸ τοῦ εἶπε τότε:

— Μὴ παραξενεύεσαι, φίλε μου. Τὸ πρᾶγμα εἶνε φυσικό. Γιατὶ τὶς μὲν εἰκόνες μου τὶς κάνω τὴν ἡμέρα τὰ δὲ παιδιά μου τὴν νύχτα!